

κοντούτης, πυρρός, κομψός και εὐπρεπῶς ένδεδυμένος· άναμφιβόλως θά ἦτο οὗτος ὁ παρισινός δημοσιογράφος, δν ὁ Γκαρούς εἶχε μισθώσει ὅπως συντάττη εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ Σηκουάνα καὶ Μάρνης τὸν *Έγγελον τοῦ Μελέν*.

Ὁ Βερδιέ ἠσθάνετο τὴν ὄρεξιν νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὸν αντίπαλόν του, ἡ ἰδέα δὲ ὅτι ὁ κύριος ἐκεῖνος μὲ τὸν λεπτόν καὶ συνεστραμμένον μύστακα καὶ μὲ τὴν κομψὴν περιβολὴν ὁ ἰστάμενος πλησίον τοῦ Γκαρούς, ἠδύνατο νὰ εἶνε ὁ συντάξας τὸ ἄρθρον, περὶ οὗ ὠμίλει πρὸ μικροῦ ὁ Φουρνερὲλ, προὔξενει κνισμὸν εἰς τὰ δάκτυλα τοῦ πρῶην στρατιωτικοῦ.

— Ἔλα, εἶπεν ὁ Σαρβέ, ἄς πλησιάσωμεν, ἂν ἀγαπάτε. Ὁ Γκαρούς μᾶς εἶδεν ἴσως. Δὲν πρέπει νὰ δειξώμεν ὅτι ὀπισθοχωροῦμεν ἀπέναντί του.

Προφανῶς ὁ ταγματάρχης λίαν ἠὲ χαριστεῖτο διότι ἔμελλε νὰ συναντηθῇ μετὰ τοῦ Γκαρούς κατὰ πρόσωπον καὶ ὁ Δυκάς παρετήρησε πάλιν μεθ' οἴας ζωηρότητος προὔχώρησεν ὁ ἀξίωματικός, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ ὀρμήσῃ εἰς ἔφοδον. Ἐναντιρρήτως ἦτο πολὺ νευρικός αὐτὸς ὁ καλὸς ἄνθρωπος.

Ὁ Γκαρούς καὶ οἱ σύντροφοί του, μέλη τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπιτροπῆς, ὁ Βοβιέ ὁ λιθοστρώτης, ὁ πεδιλοποιὸς Μουζέν, ὁ βαρελοποιὸς Βουγιάρ, εἶδον ἐπίσης τὸν Σαρβέ καὶ ὁ Γκαρούς ἤρχισε νὰ μειδιᾷ διακρίνας τὸν Βερδιέ.

— Ἄ! αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ ταγματάρχης των;.. (Καὶ ὑψῶν τοὺς ὤμους.) Εἶνε δειλὸν μαθητάριον τῆς πολυτεχνικῆς σχολῆς!.. Ὁὐ τὸν ποδοκυλίσωμεν εἰς τὴν σκόνι καὶ θά τὸν ἀλευρώσωμεν σάν κωδιόν!

Καὶ ὀλόκληρος ὁ ὄμιλος, βλέπων προχωροῦντα τὸν γερουσιαστὴν μετὰ τῶν φίλων του, ἀνέλαβε στάσει αὐστηρὰν ἀδιαλλάκτου μεγαλείου, ἐκτὸς τοῦ Γκαρούς, ὅστις ἐκάγχαζε, τοῦ Σαβουρά συντάκτου τοῦ *Έγγέλιου*, ὅστις ἐφαινετο ἀδιαφορῶν, καὶ τοῦ Βοβιέ τοῦ λιθοστρώτου ὀπωσοῦν τεταραγμένου, διότι ὄφειλε χρήματα πρὸς τὸν Μεδερῖκον Σαρβέ.

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ καὶ ἰδίως ἐν Οὐγγαρίᾳ

Μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος ἡ νεοελληνικὴ φιλολογία ἠγνοεῖτο σχεδὸν παντες λῶς ὑπὸ τῶν λογίων τῆς ἀρκτώσας καὶ ἐσπερίας Εὐρώπης. Ἄλλὰ τὸ ἐξάισιον κάλλος τῆς δημῶδους ἡμῶν μουσῆς δὲν ἤργησε νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου. Καθ' οὓς χρόνους τὸ ἡμέτερον ἔθνος ἐπάλαιε πρὸς τὸν Ἄ-

σιανὸν δεσπότην ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς γῆς τῶν πατέρων ἡ δημοτικὴ ποίησις τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἠὲ φραϊνε μὲν τὸν Γκαίτε, ὅστις καὶ μετέφερεν ἄνθη τινὰ αὐτῆς εὐώδη εἰς τὸν γερμανικὸν Παρνασσόν, ἀπησχόλει δὲ τὸν Faurel καὶ τὸν κόμιτα Marcellus ἐν Γαλλίᾳ, ἔπειτα δὲ πλὴν ἄλλων τὸν Γερμανὸν Kind καὶ ἀργότερον τὸν Passow, ὅστις καὶ συνέλεξε τὴν γνωστὴν τῶν δημῶδων ἡμῶν ἀσμάτων ἀνθολογίαν. Ἄλλ' ἐπὶ μακρὸν χρόνον οἱ Εὐρωπαῖοι οὐδὲν ἄλλο τῶν πνευματικῶν προϊόντων τοῦ νεοελληνικοῦ κόσμου ἐγνώριζον πλὴν τῶν αὐτοφύτων ἀνθῶν τῆς δημῶδους μουσῆς. Ἄν ἐξαίρεσωμεν τὸν Γερμανὸν Brandis, ὅστις ἐν τῇ συγγραφῇ αὐτοῦ «Ἐνακοινώσεις ἐξ Ἑλλάδος» ἀνέλυσε καὶ τινὰ ἔργα λογίων ποιητῶν, οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Γάλλοι καὶ πολὺ μᾶλλον οἱ Ἄγγλοι καὶ Ἴταλοὶ ἐγνώριζον μόνον τινὰ τῶν ἐπιτυχεστέρων ἔργων τῆς παρ' ἡμῖν ἀραιᾶς ἐπιστημονικῆς παραγωγῆς, ἰδίως τὰς ἐκδόσεις ἐπιγραφῶν ἀρχαίων καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἄλλ' ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ὀλίγων ἡ τε ποίησις τῶν λογίων καὶ ἡ νεοθαλῆς παρ' ἡμῖν διηγηματογραφία κατέστησαν ἀντικείμενα λόγου παρὰ τοῖς Εὐρωπαῖοις καὶ εἴλκυσαν τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ νὰ μεταφράζονται πολλὰ ἔργα τῆς παρ' ἡμῖν μουσῆς καὶ ἐκδότας νὰ εὐρίσκωσιν. Ἐπιφανῆ βεβαίως θέσιν κατέχει ἐν ταύτῃ τῇ κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον ὀπερ ἔδειξαν ὑπὲρ τῶν προϊόντων τοσούτων τῆς ἑλληνικῆς λογογραφίας οἱ φιλέλληνας ἑταῖροι τοῦ ἐν Παρισίοις συλλόγου πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν, οὗτινος ἡ ἐπετηρὶς πολλάκις ἐδημοσίευσεν διατριβὰς περὶ τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας ἡ καὶ μεταφράσεις. Ὁ ἐξ Ἑλλήνων Γεμενῆς (Yemeniz) καὶ οἱ Γάλλοι Legrand καὶ Queux de St. Hilaire ὑπῆρξαν κυρίως οἱ συντελέσαντες ἐν Γαλλίᾳ εἰς τὴν διάδοσιν τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως καὶ διηγηματογραφίας. Ἐν δὲ Γερμανίᾳ δραστηρίως εἰργάσθη ὑπὲρ αὐτῆς ὁ ἀκάματος Αὐγουστος Βόλτς, ὅστις διὰ τοῦ Magazin für die Litteratur des In—und Auslandes καὶ τῶν «Διδασκαλίων» ἐφημερίδος τῆς Φραγκφούρτης κατέστησε γνωστὰ πολλὰ προϊόντα τῶν ἐπιφανεστέρων νεοελληνικῶν καλῶν. Οὐ μικρὸν δὲ συνέτελεσεν εἰς τοῦτο τὸ ἔργον καὶ ὁ Ὀλλανδὸς Hans Müller διὰ τῆς ἐπ' ἐσχάτων γερμανιστῆ δημοσιευθείσης περιοδείας του ἀνά τὴν Ἑλλάδα, ἧς ἐπίμετρον εἶνε μετάφρασις νεοελληνικῶν ποιημάτων εἰς τὴν γερμανικὴν. Συγχρόνως ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ Ἐλισάβετ Ἐδμονδς διὰ τῶν Greek Lays, idylls, legends, ἐκδοθέντων ἐν Λονδίῳ τῷ 1885 καὶ διὰ τινος κατ' αὐτὰς ἐν ἀγγλικῇ περιοδικῇ διὰ κυρίας δημοσιευθείσης μονογραφίας ἐπειράθη νὰ καταστήσῃ γνωστὸς εἰς τὸ ἀγγλικὸν κοινὸν τοὺς παλαιότερους καὶ νεωτέρους ἡμῶν ποιητάς,

τὰ ἔργα των, αὐτὰς των τὰς εἰκόνας. Ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι εἰργάσθησαν ἐν Ἰταλίᾳ ὁ Ciampoli, ὁ Palumbo, ὁ Gemma

Εἶνε λοιπὸν εὐφρόσυνος διὰ τὸν Ἕλληνα ἢ συναίσθησις, ὅτι χάρις εἰς τοὺς ἀνωτέρω μνημονευθέντας καὶ ἄλλους μεταφραστὰς, οὓς δὲν ἀνυπόγραφοι πάντας, ἐπειδὴ ἐνταῦθα δὲν πρόκειται περὶ πλήρους βιβλιογραφίας, τὰ ὀνόματα τοῦ Ῥήγα καὶ τοῦ Βηλαρά, τοῦ Χριστοπούλου καὶ τοῦ Ραγκαβῆ, τῶν Σούτσων καὶ τοῦ Ὁρφανίδου, τοῦ Ζαλοκώστα καὶ τοῦ Βαλκωρίτου, τοῦ Ἰουλίου Τυπάλδου καὶ τοῦ Τανταλίδου, τοῦ Βερναρδάκη καὶ τοῦ Βλάχου, τοῦ Παπαρηγοπούλου καὶ τοῦ Βασιλειάδου, τῶν Παράσχων καὶ τοῦ Λασκαράτου, τοῦ Καρασουτσα καὶ τοῦ Βικέλα κατέστησαν γνωστὰ εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν κόσμον. Οὐδὲ περιωρίσθη ἡ γνῶσις τῆς ἡμετέρας ποιήσεως καὶ διηγηματογραφίας εἰς τὴν παλαιότεραν ἐποχὴν τὴν ἀντιπροσωπευομένην ὑπὸ τῶν πικραμένων ἐκείνων τῆς παρ' ἡμῖν ποιητικῆς κινήσεως, ὧν τινες εὐφραίνουσι καὶ συγκινοῦσιν ἀκόμη τὸ ἑλληνικόν, ἀλλὰ τὸ ἐνδιαφέρον των περὶ τὴν πάτριον ἡμῶν φιλολογίαν ἀσχολουμένων περιέλαβε καὶ τὴν νεωτέραν γενεάν, ἥτοι πλὴν ἄλλων τὸν Προβελέγιον καὶ Καμπουρόγλου, τὸν Δροσίνην καὶ Παλαμᾶν, τὸν Βιζυηνὸν καὶ Καρακίτσαν. Ὁ δὲ πρὸς τὴν νεοελληνικὴν λογοτεχνίαν ζῆλος ἔφθασε μάλιστα ἐν Ἑσπερίᾳ μέχρι τοσούτου, ὥστε δὲν εἶνε ἀσύνηθες, ἰδίως ἐν Γερμανίᾳ, νὰ παρέχωνται εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν ἐφημερίδων ἐν ἐπιφυλλίδι μεταπεφρασμένα ἑλληνικὰ διηγήματα, ἐν ᾧ αἱ ἡμέτεραι ἐφημερίδες συνήθως ἐκλέγουσι μυθιστορικὰ ξένα καὶ ὄχι πάντοτε τὰς ἀρίστους.

Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ εἰπώμεν, ὅτι, ὡς ἐκ τῆς βραχείας ἀνακεφαλαιώσεως ταύτης ἀποδεικνύεται, ἀνοίγεται νέον στάδιον εἰς τοὺς νέους Ἕλληνας ποιητὰς καὶ διηγηματογράφους. Ἡ παρ' ἡμῖν πνευματικὴ παραγωγή δὲν γνωρίζεται τὸ ἐξῆς εἰς τοὺς ξένους διὰ μόνων τῶν προϊόντων τῆς νεαζούσης ἡμῶν ἐπιστήμης, ὅσα ἀξιῶνται τῶν μεριμνῶν τῶν ἀλλογενῶν ἐπιστημόνων. Ἡ ποίησις καὶ τὸ διήγημα δὲν ἀπευθύνονται εἰς τοὺς ὀλίγους, ἀλλ' εἰς τὰ πλήθη, εἶνε δ' ἐξ αὐτῆς αὐτῶν τῆς φύσεως προϊόντα κοσμοπολιτικὰ, δυνάμεθα εἰπεῖν. Εὐχάριστον λοιπὸν εἶνε ὅτι εὐρύνεται διὰ τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῖν καλλιστεύματα τοῦ λόγου ὁ ὀρίζων, ὅτι ἤρχισαν νὰ γίνωνται γνωστὰ καὶ ἐκτός τῶν στενῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος, ὅτι δύνανται καὶ οἱ παρ' ἡμῖν λογοτέχναι νὰ ζηλώσωσι κατὰ τὸ ἐνὸν παγκόσμιον φήμην, ἀνάλογον ἕκαστος πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἔργων του καὶ τοῦ καλὰμου του τὴν δεξιότητα. Τοῦτο δὲ σὺ μόνον εἰς τοὺς συγγραφεῖς ἀποθικνίει ἠθικῶς, ἀργότερον δ' ἴσως ποτὲ καὶ ὕλικῶς ἐπι-

κερδές, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἔθνος παρέχει ὠφέλειαν καὶ τιμὴν, ὅπως μὴ θεωρῆται ὅλως ἄμουσον, ἐν ᾧ καὶ ἄλλα ἔθνη ἐπ' ἴσης σχεδὸν ὀλιγάνθρωπα ὡς τὸ ἡμέτερον ἢ μικρῶ πολυανθρωπότερα ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσι συγγραφεῖς παγκοσμίου, οἷον ἡ Δανία τὸν Ἄνδερσεν καὶ ἡ Σουηδία τὸν Björnstjerne Björnson.

Πρὸς τὰς σημειώσεις ταύτας καὶ σκέψεις καὶ εὐχὰς ἔδωκεν ἀφορμὴν ἡ ἐπέκτασις τοῦ περὶ τῆς ἡμετέρας φιλολογίας ἐνδιαφέροντος καὶ ἐν Οὐγγαρίᾳ, ὅπου δὲν ἦτο αὕτη καὶ μέχρι τοῦδε παντελῶς ἄγνωστος. Ἀπὸ ἐτῶν πολλῶν, ὡς γνωστόν, ὁ καθηγητὴς τοῦ ἐν Βουδαπέστη πανεπιστημίου Ἰωάννης Τέλφους ἀσχολεῖται μετὰ ζήλου πολλοῦ περὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα. Ἡ μελέτη τῶν ἀρχαίων συγγραφέων καὶ τοῦ ἀπτικοῦ δικαίου, ἐν ἣ διέπρεψεν, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν μελέτην καὶ τῶν φιλολογικῶν προϊόντων τῆς παρακμῆς. Ἄλλ' οὐδ' ἐκεῖ ἐσταμάτησεν ὁ φιλέλλην λόγιος, περιέλαβε δὲ εἰς τὸν κύκλον τῶν μελετῶν του τὴν τε παρ' ἡμῖν ἐπιστημονικὴν παραγωγήν καὶ τὴν ἐν τῇ λογοτεχνίᾳ πρόοδον Γνωστὴ εἶνε ἡ ἐπιμονὴ μεθ' ἧς ὁ Τέλφους ὑπεστήριξε πάντοτε, ὅτι οἱ κατὰ τόνον στίχοι δὲν εἶνε μετρικὴ τροποποίησις τοῦ μεταγενεστέρου ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ παρουσιάζονται ἤδη κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, καὶ ὅτι ἤδη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εὐρίσκομεν τὴν ὁμοιοκαταληξίαν. Γνωστόν δ' ἐπ' ἴσης εἶναι, ὅτι πολλάκις ἐπέστειλε περὶ ζητημάτων διαφόρων εἰς ἑλληνικὰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ ἐν νέᾳ ἑλληνικῇ γλώσσῃ, ἣν καὶ κατανοεῖ καλῶς καὶ γράφει. Ἐν δὲ περιοδικοῖς οὐγγρικοῖς πλειστάκις ἔγραψε περὶ νεοελληνικῶν ἔργων, ἐπιστημονικῶν τε καὶ λογοτεχνικῶν. Εἰς τὴν ἀκάματον λοιπὸν ταύτην ἐνεργίαν τοῦ Τέλφους χρεωστούμεν ἴσως καὶ τὴν ἐπ' ἐσχάτων ἐμφάνισιν καὶ ἄλλου Οὐγγρου, ἐπεληφθέντος μετὰ ζήλου τῆς παρὰ τοῖς ὁμογενέσιν αὐτοῦ διαδόσεως τῶν προϊόντων τῆς νεοελληνικῆς μουσῆς.

Ὁ νέος οὗτος φίλος τῆς καθ' ἡμᾶς ποιήσεως ἀνήκει εἰς τοὺς εὐπατρίδας τῆς Οὐγγαρίας. Εἶνε ὁ κόμης Γεώργιος von Schulppe. Οὗτος καὶ ἄλλα μὲν ἀπὸ τινος χρόνου ἔδωκε δείγματα τῆς περὶ τὴν νεοελληνικὴν φιλολογίαν ἀσχολίας του καὶ μέγα ἄλλο ἔργον, ὡς μεμνῆνομεν, παρασκευάζει σχετικὸν πρὸς αὐτήν, ὅπερ προτίθεται ν' ἀφιερώσῃ εἰς τὴν Α. Μ. τὸν βασιλεῖα Γεώργιον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς προσεχοῦς εἰκοσιπενταετηρίδος τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεως αὐτοῦ, ἰδίως δ' ἔχομεν νῦν ὑπ' ὄψιν συγγραφὴν αὐτοῦ ἡδὴ ἐκδεδομένην φιλοκάλως κατὰ τὸ ἐνεστώσ ἐτος ἐν Λιψία. Τὸ βιβλίον ἐπιγράφεται *Ἐξωτικά ἀρθη* (Fremdländische Blumen), ἀποτελεῖται δ' ἐκ συλλογῆς ἐμμέτρων μεταφράσεων ποιημάτων ἑλληνικῶν, γαλλικῶν, ἀγγλικῶν, ἰσπανικῶν καὶ ἀνατολι-

κῶν. Ἐν τούτοις τὰ ἑλληνικὰ κατέχουσι τὴν πρῶτην καὶ ἐπιφανεστάτην θέσιν. Καὶ προηγεῖται μὲν μακρὸν δοκίμιον ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Jordan ὠραίας γερμανικῆς μεταφράσεως τῆς Ὀδυσσεΐας, ἔπονται δὲ πολλαὶ μεταφράσεις νεοελληνικῶν ποιημάτων, τῶν μὲν ἤδη ὑπ' ἄλλων μεταφρασμένων, τῶν δὲ νῦν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ συλλογῆως μετενεχθέντων εἰς τὴν γερμανικὴν. Ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ εὐρίσκομεν οὐ μόνον δημοτικὰ ἄσματα, ἀλλὰ καὶ ποιήματα τοῦ μακαρίτου Παπαρρηγοπούλου καὶ τῶν κ. κ. Δημ. Βικέλα, Γ. Μαρτινέλλη, Γ. Δροσίνη, Νικ. Δροσίου καὶ Δημ. Κυθωνιώτου καὶ τινων ἄλλων φερόμενα ἀνωνύμως. Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ ἀνάγνωσις τῶν ποιημάτων τούτων ὑπὸ τὸ γερμανικὸν περιβλημα ἐνεποίησεν εἰς ἡμᾶς ἀρίστην αἰσθησιν. Καὶ αὐτὰ τὰ μετριώτερα ἐνέχουσι τι τὸ γλυκὺ καὶ ποιητικόν, πολλή δὲ εἶνε ἡ χάρις τῶν ἐκλεκτοτέρων ὅσα ἀπήνθισεν ὁ συλλογεύς. Τινὰ δὲ τούτων δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰ ἄριστα τῶν ἀνθῶν ὅσα περιέχει ἡ ὅλη συλλογὴ.

Εὐχόμενοι ὅπως ἴδωμεν ταχέως δημοσιευμένην τὴν Νεοελληνικὴν Ἀνθολογίαν, ἣν ὑπόσχεται ὁ συγγραφεύς, καταλληλότατον θεωροῦμεν νὰ περατώσωμεν τὸ βραχὺ ἡμῶν σημείωμα περὶ θέματος, περὶ οὗ πολλὰ ἠδύνατο νὰ γραφῶσι, διὰ τῶν ἐξῆς ἐνθουσιωδῶν περὶ τῆς νεαρᾶς ἡμῶν φιλολογίας λέξεων, δι' ὧν ὁ κ. von Schulpke προεισάγει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐκ τῆς νέας ἑλληνικῆς μεταφράσεων.

«Ἡ νεοελληνικὴ φιλολογία, λέγει, εἶνε πλουσιωτάτη χρυσαυγῶν, ἀνεξαντλήτων καὶ οὕτως κείπειν ἀπροσδοκῆτων ποιητικῶν θησαυρῶν ὀφείλομεν δὲ νὰ ὤμεν εὐγνώμονες εἰς πάντα μεταφραστὴν, ἀποπειρώμενον καὶ ἀγωνιζόμενον ἢ ἀνασύρη τὰ πολυτίμα ταῦτα κειμήλια τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας ἐκ τῆς σήραγγος ἢ ἐν τῇ εὐρηνηταί κεκρυμμένα, καὶ νὰ παράσχη αὐτοῖς ἐν τῇ παγκοσμίῃ φιλολογίᾳ τὴν θέσιν ἐκείνην, ἧς εἶνε ἄξια νὰ τύχωσιν.

«Ἡ νεοελληνικὴ φιλολογία εἶνε πλουσία, πλουσιωτάτη περιδόξων ποιητῶν. Ἡ δημοτικὴ ἤμουσα εἶνε μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς, ἐν δὲ πτῷ θησαυρῷ τῆς δημῶδους ποιήσεως τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας εὐρίσκομεν μαργαρίτας καὶ «πολυτίμους λίθους, περιβαλλομένους ὑπὸ τῆς ἀφθίτου καὶ πλήρους αἰγλῆς καλλονῆς ἀκτινοβόλου. Καὶ διὰ τοῦτον τὸν λόγον εἴμεθα εὐγνώμονες πρὸς πάντα μεταφραστὴν, ἀναλαμβάνοντα τὸ ἔργον νὰ καταστήσῃ γνωστὰ τὰ «θαυμάσια ταῦτα ποιητικὰ προϊόντα ἐν ἀπαρχλυμάντῳ κάλλει εἰς τοὺς Γερμανοὺς ἀναγνώστας. Ἡ νεοελληνικὴ φιλολογία ἔχει νὰ «ἐπιδείξῃ ἄσματα, τὰ ὅποια λόγῳ εὐανθοῦς τρυφερότητος, βαθύτητος καὶ λεπτότητος τοῦ αἰσθητικῆτος καὶ τῆς διατυπώσεως αὐτοῦ, μόνον

«ὀλίγας φιλολογίας κοσμοῦσι καὶ ἐξωραΐζουσιν.

«Ἡ νεοελληνικὴ φιλολογία εἶνε πλουσία εὐφρεστάτων λογίων ποιητῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπείρως «πλουσία δημοτικῶν ἄσμάτων, ἅτινα εἶνε κατὰ «τὴν κυριωτάτην ἔννοιαν τῆς λέξεως ἐντεχνότατα δημιουργήματα τῆς δημῶδους μούσης «πολλάκις δὲ καὶ ὑπερβάλλουσι καὶ ὑπερακοντιζοῦσι τὰ προϊόντα τῶν λογίων ποιητῶν».

Ω*

ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΙ ΚΥΝΕΣ

Τὸ ζήτημα τῶν στρατιωτικῶν κυνῶν εἶναι νῦν ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει, ἐκθειάζεται δ' οὐχὶ ἀλόγως ἡ ἄξια τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν ἃς μικρὰ συμμορία καλῶς ἐξησκημένων ζῶων δύναται νὰ παράσχη εἰς στράτευμα ἐν ἐκστρατείᾳ. Ἐγκωμιάζεται τὸ ἐξαιρετὸν τῆς μεθόδου καὶ ἀπονέμεται ἡ ἀνακάλυψις εἰς τοῦτον ἡ ἐκεῖνον τὸν ἀξιωματικὸν ἢ στρατιώτην.

Εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας ὅτι ὁ κύων ὑπῆρξεν, ἐν παντὶ χρόνῳ, διὰ τὸν ἄνθρωπον ὠφέλιμος συμπολεμιστής, ὅτι οἱ μαχηταὶ πασῶν τῶν ἐποχῶν ἐποίησαντο χρῆσιν αὐτοῦ ὡς φύλακος, ὡς ἐπικούρου πολεμιστοῦ, ὡς ὄργανου ἀναγκωρίσεως ἢ ἀνταποκρίσεως.

Εἶναι καλόν, ἐπρέσβευον οἱ Ρωμαῖοι, νὰ συντηρῶνται ἐντὸς τῶν φρουριῶν εὐγενεῖς κύνες, οἷτινες ὁσφραίνονται μακρόθεν τὴν ἔλευσιν τοῦ ἐχθροῦ καὶ σημειοῦσι τὴν προσέγγισιν δι' ἐμφαντικῶν ὑλακῶν.

Οἱ ρωμαϊκοὶ κύνες ἐν τούτοις ἔδειξαν ἔλλειψιν ὁσφρήσεως καὶ ἀκοῆς· μάρτυρες οἱ τοῦ Καπιτωλίου, μὴ δυναθέντες νὰ ὑλακτῆσῃσι κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐπιχειρηθείσης παρὰ τῶν Γαλατῶν αἰφνιδίως ἐφόδου. Αἱ χῆνες δ' ἐξέτελεσαν κατὰ τὴν νύκτα ταύτην τὴν τῆς φυλακῆς ὑπηρεσίαν τῶν. Οὕτω δ' οἱ ἀπόγονοί των ἐπὶ μακρὸν ὑπέφερον τὴν ποινὴν τῆς ἐλλείψεως ταύτης τῆς ἐπαγρυπνήσεως. Ἡ ἐπέτειος τοῦ συμβεβηκότος ἐπανηγυρίζετο πάντοτε διὰ θανάτωσης κυνῶν ἀνασκοποπιζομένων ζώντων ἐπὶ ξυλίνων ὀβελῶν, οὐ μακρὰν τοῦ ναοῦ τῆς Νεότητος. Τούναντίον δέ, λέγει ὁ Μονταίγιος, οἱ κήνσορες μεγάλως ἐπεμελοῦντο τῆς τροφῆς τῶν ἱερῶν χηνῶν διὰ τῆς ἐπαγρυπνήσεως τῶν ὁποίων τὸ Καπιτώλιον των εἶχε σωθῆ.

Οἱ Κίμβροι καὶ οἱ Τεῦτονες ἐνεπιστεύοντο εἰς μολοσσοὺς τὴν φυλακὴν τῶν ἀμαξῶν των, εἶδος κινήτων ἀκροπόλεων. Μετὰ τὴν ἐκβασιν τῆς μάχης τῆς Αἰξ, αἱ νικηφόροι λεγεῶνες τοῦ Μαρκίου μετὰ μακρὸν ἀγῶνα ἠδυνήθησαν νὰ κυριεύσωσι τὸ στρατόπεδον τῶν βαρβάρων, τοσοῦ-